

thêm năm ấy. Cô hãy nghe lời tôi, đừng đại dột theo Tokarin sang Nga. Thằng con cả của tôi chiến đấu ở hậu phương đã đi Nga trong thời gian kháng chiến. Nó bị chết bên ấy. Trước khi chết, nó đã gửi nhiều thư về. Cuộc sống mất tự do và túng thiếu vật chất bên Nga không thích hợp với cô, em nhỏ và bác sĩ U Myen. Cô hãy dẫn bác sĩ ra vườn, trèo lên xe hơi, lái đi trước. Tôi sẽ đi sau.

— U già nghĩ quẩn rồi. Tôi sẽ chẳng đi đâu hết. Rôdin đáp.

Tokarin xen vào :

— Tôi giành cho u già một dịp may nữa, và đây là dịp may cuối cùng. Nếu u kháng kháng không chịu, buộc lòng tôi phải hành động. U chỉ có thể bắn một, không thể bắn cả ba người chúng tôi một lúc. Phát đạn thứ nhất vừa bắn ra, u già chưa kịp lấy cò lần thứ hai, Senkô đã đoạt được súng. Tôi sẵn sàng quên câu chuyện đáng tiếc này nếu u cất súng.

U già chìa họng súng về phía Tokarin :

— Đại tá không dạy, tôi cũng biết. Vì tôi đã bắn nhiều lần, không phải lần đầu. Cố nhiên tôi chỉ bắn được một phát rồi bị tước súng, nhưng viên đạn ấy được giành riêng cho đại tá. Tôi chỉ cần bắn một phát là đủ. Giết được đại tá càng tốt, nếu không cũng gây ra tiếng ồn. Nghe súng nổ cảnh sát sẽ kéo vào, và ít ra tôi cũng ngăn cản được kế hoạch của đại tá.

Tokarin quát lên :

— Hừ, tôi không ngờ u già là tay sai đế quốc ! U già cười mát mẻ :

— Thưa đại tá, con tôi đã nghe giọng lười

tuyên truyền này hàng vạn, hàng triệu lần rồi. Đại dột, nó bùi tai qua nước ông, và nó đã chết. Tôi có bản phạn rửa thù cho vong linh nó được thờ thái dưới suối vàng. Đại tá không thoát khỏi miệng súng này đâu.

Rồi quay sang Rôdin :

— Tôi van cô. Cô bế em ra ngoài kia.

Rôdin đáp, giọng cầu khẩn :

— U hãy nghĩ lại, đừng làm bậy như thế.

Vẻ mặt thiếu não, u già ngồi bệt xuống ghế.

Tay mặt chìa súng, còn tay trái quay số điện thoại. Tokarin hỏi :

— U gọi giáy nói cho ai ?

U già buông thông :

— Gọi cho ai, đại tá sẽ biết.

Tiếng nói của u già làm mọi người rợn xương sống. U già hỏi :

— Công an phải không ? Sau đây là một tin tức quan trọng, vô cùng quan trọng. Bọn gián điệp Nga đang bắt giam nhà khoa học U Myen trong một tòa biệt thự lớn, xây cất nửa chừng, cuối đại lộ Trần quốc Toản. Trong biệt thự có ba nhân viên của địch, tên là Tokarin, Senkô và Lisép. Tôi là bố già của cô Rôdin. Tôi đang uy hiếp địch bằng súng. Yêu cầu các ông tới ngay. Chậm thì hỏng hết.

U già đặt ống nói vào máy. Trong cặp mắt nhắm nheo, lóe ra tia sáng kiêu hãnh. U già có cảm tưởng là sắp báo được thù cho đứa con thiệt mạng oan uổng.

Tokarin, Lisép và Senkô vẫn giơ tay lên khỏi đầu, đối diện u già. Văn Bình ngồi yên trên ghế, không nói một lời từ nãy đến giờ. Tokarin bảo chàng :

— Bác sĩ nghĩ thế nào ?

Văn Bình lắc đầu :

— Tôi là nhà khoa học, tôi chẳng có ý kiến nào hết.

Vừa đáp, chàng vừa lưu ý tới Senkô. Senkô là người lùn nên hoạt động nhanh nhẹn như vượn. Nếu không gặp trở ngại, trong vòng mười lăm phút, công an sẽ tìm ra tòa biệt thự. Công an không biết rõ kế hoạch trá hình làm U Myen, nên rất có thể sự tán tâm của họ sẽ làm sai lệch chương trình hành động của ông Hoàng. Nhưng dầu sao, chàng chỉ là quan sát viên, không được dính vào các biến chuyển khác thường.

Theo kinh nghiệm, chàng đoán biết Senkô sắp phản công. Mắt tên lùn mở rộng không chớp. Chàng đâm ra ái ngại cho số phận u già, vì nếu ở vào hoàn cảnh khác chàng đã can thiệp, không nỡ để u già thiệt mạng thảm thương.

Senkô hơi cúi mình xuống, sửa soạn nhảy về phía u già. Chàng nhắm mắt lại để khỏi chứng kiến cảnh u già bị đoạt súng và gục ngã trong vũng máu. Nhưng u già đã quát lớn :

— Senkô, đừng giở trò nữa ?

Tên lùn đứng im thin thít. Văn Bình thở phào ra. U già gằn giọng :

— Kể từ phút này, hễ một trong ba anh có cử chỉ khả nghi là tôi bắn ngay. Tôi hạ sát cả ba anh, không tha người nào.

Một linh tinh khác thường làm Văn Bình còn căo ruột gan. Chàng liếc qua vai u già. Cảnh cửa ra vườn hé mở. Một người đàn bà ló đầu vào. Ngọc Tú.

Nghe động, u già quay lại. Song Ngọc Tú đã tỏ ra nhanh hơn. Không biết nàng rút súng ra từ lúc nào, vì Văn Bình vừa kịp nhận ra nàng thì một phát súng nổ vang.

Viên đạn chỉ cắm phập giữa ngực, u già buồng súng, thét lên một tiếng đau đớn. Ngọc Tú tiến lên bước nữa. Phát thứ nhì trúng tim. Người hầu gai giấy lên một cái thật mạnh rồi nằm yên.

Cả ba điệp viên R.U. đều reo lên một lượt. Ngọc Tú thân nhiên nói với Tokarin :

— May mà em về kịp !

Tokarin nhìn đồng hồ :

— Mụ vú đã gọi giấy nói tố cáo ta với công an, em biết chưa ?

Ngọc Tú đáp :

— Biết. Nên em vội về ngay. Mở máy thu thanh em nghe công an ra lệnh cho đội tuần tiễu tìm xem mình ở đâu.

Hoi biến sắc mặt, Tokarin tiến lại máy thu thanh xách tay, đặt trên bàn. Hắn vặn luông sóng ngắn, đúng theo tần số thường dùng của cảnh sát.

Mẫu đối thoại nhát gừng diễn ra giữa trung ương công an và xe tuần tiễu. Tokarin ra lệnh cho thuộc viên :

— Chuẩn bị mau lên.

Đoạn hẳn quay về phía Rôđin. Nàng đã quỳ xuống bên u già, nước mắt tuôn như mưa. Hắn gất ngầu sị :

— Bà còn lưu luyến gì nữa ? Hay bà muốn cho công an đến bắt chúng tôi ?

Chẳng nói, chẳng rằng. Rôđin đứng dậy. Đưa bé ngồi trên ghế khóc vang. Trong khi ấy, Lisép rút vào ống xơ-ranh nhỏ cầm tay một thứ nước vàng sẫm. Nhìn quan tài mở nắp ở giữa nhà, Văn Bình đoán ra ngay.

Rôđin ngó ống xơ-ranh, có vẻ sợ sệt. Tôkarin an ủi :

— Bà đừng sợ. Không hề gì đâu. Đây là thuốc ngủ. Bà chỉ ngủ một lát, máy bay cất cánh bà sẽ tỉnh lại như thường.

Nàng nhìn Văn Bình, như muốn cầu cứu. Chàng giả vờ quay đi chỗ khác. Nàng lắc đầu phản đối :

— Tôi không bằng lòng.

Lisép ôm ghì lấy nàng. Nàng vùng ra, song mũi kim của Tôkarin đã phồng vào cánh tay nàng. Thuốc ngấm vào thịt, toàn thân nàng mềm nhũn. Văn Bình cố moi trong trí nhớ xem loại thuốc mê này do chất nào mà ra. Song chàng cố gắng vô ích, vì đây là lần đầu chàng được chứng kiến tác dụng của một loại thuốc mê phi thường.

Trên xe hơi, Senkô đã tiêm thuốc mê cho chàng. Chàng chỉ nghe đau nhói như ong đốt, rồi thiếp đi, chẳng biết gì nữa. Nhưng một lát sau, chàng tỉnh dậy. Không giống các loại độc dược khác, loại này không làm đau nặng, mắt hoa, miệng lợm mửa, và tay chân rời rã khi thức giấc.

Tôkarin đề nghị với Văn Bình :

— Phiền bác sĩ cho tôi chích thuốc mê.

Văn Bình đáp :

— Tôi rất sẵn lòng. Tuy nhiên, tôi yêu cầu một điều, tiêm ít thôi.

Tôkarin nói :

— Mục đích của tôi là làm bác sĩ mê man rồi đặt vào quan tài, khiêng ra sân bay để che mắt công an.

— Trời, nằm trong quan tài chật chội, thử sao được ? Và nếu tôi không làm thì cả tôi lẫn hai mẹ con Rôđin đều nằm chung ?

Tôkarin mỉm cười :

— Chúng tôi đã lo liệu đâu vào đấy. Quan tài được chia làm 2 lớp. Bác sĩ nằm dưới. Tầng trên giành cho bà và cháu. Bác sĩ sẽ thở bằng máy cung cấp dưỡng khí.

Không cần hỏi thêm nữa, chàng chìa cánh tay ra. Trong vòng một phút, chàng sẽ mê man. Chàng không biết sau khi mê man, sẽ bị đưa tới đâu, chắc là trường bay Tân sơn nhất. Ý nghĩ sau cùng của chàng trước khi bất tỉnh đã hướng về ông Hoàng. Ông Hoàng bịa ra trò ú tim nguy hiểm này và bắt chàng bịt mắt nhảy vào. Tình mạng chàng hoàn toàn phó thác cho sự sắp xếp của ông Hoàng. Phen này liệu chàng thoát chết để trở về với rượu huyết-ky, thuốc lá Salem, và gái đẹp nguyên tử không, hay là đi luôn không phản hồi.

Mắt chàng từ từ nhắm lại. Nhưng óc chàng chưa bị tê liệt. Chân dung đạo mạo của ông tổng giám đốc hiện ra trong trí chàng, với cặp kính cận thị dày cộm, với bộ âu phục hàng chục năm không hấp lại, với dáng điệu lù khù của một tiền chức về hưu.

★

Ông Hoàng cũng nghĩ tới Văn Bình. Trước khi Văn Bình ngủ thiếp, ông Hoàng đã giải quyết

xong một việc vô cùng quan trọng. Chuông điện thoại reo vang. Đặt ống nghe vào tai, ông bỗng nhăn mặt :

— Phải, đây là hãng máy lạnh Vạn Tân. Ông cần gặp ai ?

Ở đầu giây, tiếng người nói :

— Tôi muốn mua 3 cái máy điều hòa không khí, loại Ken-vi-na-to, hai ngựa.

Ông Hoàng đổi sang giọng nghiêm nghị :

— 310 phải không? Có chuyện gì lạ, nói đi ?

Hãng máy lạnh Vạn Tân cũng như việc mua máy điều hòa không khí chỉ là mặt hiệu liên lạc, và 310 là số hiệu của một nhân viên tổng sự trong ban phản gián công an. Điệp viên 310 báo cáo một hồi :

— Thưa, tôi vừa nhận được tin. Nhân viên trực nhật cho biết một thiếu phụ tự xưng là vú già của Rôđin gọi giây nói cho công an, yêu cầu giải thoát cho bác sĩ U Myen bị giam trong Chợ Lớn.

Ông Hoàng cắn môi, ra vẻ khó chịu. Rồi ông hỏi :

— Công an tới đó chưa ?

— Thưa chưa. Người u già này nói chưa rõ. Nhân viên trực nhật định hỏi thêm, giây nói đã bị cắt. Ban phản gián đang tiếp xúc với đội tuần tiễu để truy xem tòa nhà ở đâu.

— Họ sẵn sàng lên đường chưa ?

— Thưa, sẵn sàng rồi. Nếu là ở Phú Thọ, xe hơi riêng chỉ chạy mất 10 phút là lâu nhất.

— Tôi muốn họ chậm lại 15 phút.

— Thưa, biết làm cách nào bây giờ ?

—Ồ, có thể mà anh chưa nghĩ ra. Cắt hết giây điện trong máy, xe hơi sẽ không chạy được.

— Thưa, họ phăng ra tôi thì phiền lắm !

— Việc riêng của anh, tôi không cần biết. Và lại anh nên nhớ là trên văn kiện chính thức không hề có Sở Mật Vụ. Nếu bị bắt quả tang anh ráng chịu vậy. Thế nào, anh làm nổi việc này, không, hay tôi phải nhờ người khác ?

— Thưa, tôi cam đoan làm được.

Ông Hoàng gác ống nói, ỉm bấm nút riêng. Tiếng Lê Điệp nổi lên trong máy vi âm :

— Thưa ông, tôi đây.

— Yêu cầu anh liên lạc ngay bằng vô tuyến với Z. 53, dặn phải thi hành kế hoạch AM.

— Thưa, kế hoạch AM.

— Xong xuôi, anh lấy xe đeo số giả lái tới gần công an trung ương. Trong vòng 15 phút, đoàn xe của ty phản gián sẽ chạy vào Chợ Lớn. Anh nhớ mang theo súng hãm thanh, thứ bắn thật êm, chờ xe phóng qua thì bắn vào lốp xe của chiếc dẫn đầu. Anh hiểu chưa? Cốt cho đoàn xe chậm lại 5, 10 phút. Chắc họ chỉ đi 2, hay 3 xe là nhiều, xe chỉ huy, gắn vô tuyến thường chạy trước. Tôi nói sơ qua, chắc anh đã hiểu, đề anh tùy cơ ứng biến. Sau đó anh lên ngay sân bay Tân sơn nhất và thi hành đúng chỉ thị của tôi.

Ông Hoàng bấm một cái nút khác. Tiếng Nguyễn Hương vắng ra.

Ông Hoàng hỏi :

— Máy bay gần cất cánh chưa ?

— Thưa, còn đợi lệnh ông.

— Có dặn họ chờ tôi lên rồi đi một thế.

— Ông cũng đi hay sao ?

— Bây giờ, tôi đổi ý kiến. Có sửa soạn đề đi

cùng với tôi. Trong 5 phút, ta sẽ có mặt ở sân bay.

Đoan, ông tổng giám đốc ra lệnh cho điện thoại viên liên lạc bằng đường giây riêng với Quảng Trị. 3 phút sau, người đối thoại lên tiếng ở đầu giây.

Ông Hoàng nói :

— Yêu cầu thiếu tá ra lệnh cho đội công tác ở phi trường Đồng Hới hoãn việc ấy tới một ngày khác định sau.

— Thưa, máy bay Mig 21 của địch đã cất cánh lên hết, và lượn gần giới tuyến. Tình trạng này rất thuận lợi cho anh em thi hành chương trình phá hoại.

— Tôi đã nói rồi, thiếu tá đừng bắt tôi nhắc lại. Thiếu tá hãy đình chỉ mọi công tác đặc biệt, đợi lệnh mới.

Tại Quảng Trị, trong một căn nhà ngói xiêu vẹo nhìn thẳng ra giòng sông Bến Hải, một người đàn ông bận đồ bà ba tầm thường ngồi băng khuỷu bên máy điện thoại, không hiểu mình mơ hay tỉnh. Với loại điện thoại tối tân này, Quảng Trị có thể liên lạc thẳng với Sài Gòn không sợ ai nghe trộm.

Người ấy nhìn ra ngoài trời. Nắng lên sáng rực cánh đồng. Cách một quãng là cầu Hiền Lương, mỗi bên sơn một màu khác nhau. Lá cờ vàng đỏ bay phấp phới trước gió.

Người ấy lầm bầm :

— Lạ nhỉ, mỡ đã tới miệng mèo rồi lại không ăn nữa ! Hay là...

Trong đời gián điệp, người ấy đã nhiều lần phải thốt hai tiếng « bay là... » sừng sốt trước những chỉ thị quái gở của ông Hoàng. Trên máy ra

đa riêng, những chấm trắng nổi đuôi nhau nổi lên. 10 chiếc Mig-21 của phi trường cộng sản ở Đồng Hới đang lảng vảng dọc vĩ tuyến 17.

Viên thiếu tá mặt vụ bật đèn xanh trong máy kê trước mặt. Tiếng nói khàn khàn cất lên :

— Alô, alô Tô Thị đây...

Tiếng đáp lại, nghe rõ mồn một :

— Alô, nghe rồi. Đây là Vọng Phu, Tô Thị muốn gì ?

Viên thiếu tá nói luôn một hơi. Gác máy, viên thiếu tá mỉm cười vì bỗng nhớ tới hai mặt hiệu Vọng Phu và Tô Thị. Chắc hẳn anh chàng ở Sở Mật Vụ trung ương nghĩ ra hai mặt hiệu này đang trưng từ một cô gái đa tình nào đó nên liên tưởng tới hòn đá bông con. Viên thiếu tá thở dài. Vì trong trí vừa hiện lên hình ảnh của những người đàn bà can đảm và diễm lệ.

*

Lisép vừa vặn xong cái vít cuối cùng trên nắp quan tài bọc kẽm thì máy thu thanh rền lên những câu nói làm mọi người giật mình.

— *Đội tuần tiêu xin báo cáo... Đã tìm ra rồi. Đó là một tòa biệt thự cất chưa xong ở cuối đại lộ Trần quốc Toản, Số... Xin đợi lệnh.*

— *Trong 10 phút nữa, chúng tôi sẽ đến. Các anh hãy vây chặt lấy mọi ngã đường.*

Tôkarin trừng mắt, ra lệnh cho Lisép. Một gã đàn ông vạm vỡ đẩy cửa bước vào. Thấy Tôkarin, hẳn cất mũ chào. Tôkarin hất hàm về phía quan tài. Gã vạm vỡ cúi xuống nâng quan tài lên. Loáng một cái, quan tài nặng trĩu được hai người khiêng